

נושה בן שאול: שני שירים

מה משאירים. שיירים

מה משאירים. שיירים
חצי אוריים. רחש של כמו צעדים ממהרים
לרדת, לעלות.

שיירים.

פעם עץ, אחר כך פחמים, אחר כך צלקיות
בתמים דהויים בערפל.

מי שזכר שוב איננו שואל.

אמי

שבת, צהרים. אמי איננה עוד בנעלי
הבית הרכות.
ויכלו השמים והארץ עם שמי
האבק שלה העצלים.

היו לה ידיים מברכות ולמעלה מהן
הלב ועין נעצמת
מעט כדי לא לראות, ובצלצלים קטנים מי ישורם
עכשיו. היא נעלמת

וחזרת בשבת: נענועי-חלה ושום
וסלפלי הזעזערי.
בבקר. פתאום. בלי ערב בשום.
הגוף הקר. הגוף הקר.